

GAELEN FOLEY

Čarovný
princ

GAELEN FOLEY

*Čarovní
princ*

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Gaelen Foley: Prince Charming,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York 2000,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2000 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2019
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Photo © PeriodImages
© Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2193-7

*Erovi –
srdečne ťa objímam
napriek kilometrom.*

Korunu v srdci mám, nie na hlave.

SHAKESPEARE

Prvá kapitola

Ascencion 1816

Najväčší milovník všetkých čias už znova uhladene zvädzal prostú vidiečanku Zerlinu a honosnou divadelnou sálou sa nieslo slávne dueto z Mozartovho *Dona Giovanniho* *La ci darem la mano*, tenor a soprán špirálovito stúpali a vinuli sa k sebe v tej nádhernej piesni.

Ale nikto tomu nevenoval pozornosť. Blikanie divadelných ďalekohľadov a šepot prezrádzali, že vyparadení diváci fascinovane nehľadia na javisko, ale na prvú, najlepšiu divadelnú lôžu na mezaníne vpravo nad orchestriskom. Lôža bola nevkusne prezdobená amorkami a štukovanými mašličkami a trvalo rezervovaná pre kráľovskú rodinu.

Sedel pri tesanom mramorovom zábradlí, napoly v tieni, opálenú tvár mal bezvýraznú. Svetlo z javiska sa mu odrážalo na pečatnom prsteni, dopadalo na patricijské črty tváre a zlátilo mu dlhé zlatohnedé vlasy vzadu stiahnuté do chvosta.

Diváci so zatajeným dychom sledovali, keď sa pohol – prvý raz od začiatku predstavenia. Pomaly siahol do vrečka na krikľavej veste, z plochej kovovej škatuľky vybral mentolku a vložil si ju do úst.

Dámy celé červené pozorovali, ako cmúľa cukrík, a ovievali sa vejármi.

Som taký znudený, premýšľal, pohľad mal neprítomný. Hrozne, hrozne znudený.

V divadelnej lôži s ním sedeli obľúbení členovia jeho sui-

ty, leniví, krásne oblečení urodzení mladí muži. Pod zdanlivo nedbalým výrazom sa skrýval tvrdý pohľad, pod frakmi zbrane.

Z daktorých razilo ópium. Niektorí z jeho skupinky zašli ďalej než iní, ale všetko bolo dovolené.

„Vaša výsosť?“ ozval sa sprava šepot.

Korunný princ Rafael Giancarlo Ettore di Fiore neodtrhol pohľad od svojej krásnej milenky na javisku a mávnutím ruky odmietol ponúkanú fľašu. Nemal chuť na alkohol, len cynicky premýšľal, že Dante to mal popletené.

Peklo plné ohňa a síry nemohlo byť horšie než toto predpeklie, kde musel večne len čakať.

Narodiť sa ako syn veľkého muža bolo ťažké, ale Rafael splodil muž, ktorý nielenže bol veľký, ale aj očividne nesmrteľný. Netúžil, aby jeho otec skonal, no keď si uvedomil, že zajtra dovŕši tridsať rokov, doľahol naňho pocit beznádeje.

Čas letí a on nikam nesmeruje. Zmenilo sa niečo od čias, keď som mal osemnásť rokov? premýšľal, v hlave mu pritom znela slávna melódia z *Dona Giovanniho*. Stále tí istí priatelia, hrajú tie isté hry, vyžíva sa v nezmyselnom prepychu, no je vážnom svojho postavenia.

Nedokázal usmerňovať svoj osud, je z neho len bábka v otcových rukách, nič viac. Všetky záležitosti týkajúce sa jeho života musel najprv prediskutovať, odhlasovať a schváliť dvor, noviny a prekliaty senát a už ho to unavovalo, dočerta. Cítil sa ako väzeň, nie ako princ, nie ako muž, ale odrastený mládenec.

Už sa nehádal s otcom, aby ho poveril nejakou významnou úlohou, hodnou jeho schopností a vzdelania. Bolo to márne. Ten starý tyran odmietol vzdať sa čo len trošky svojej moci.

Ach, načo by sa o to staral? Pokojne môže prespať tie roky v sklenej truhle obkolesenej trnistým krovím. A keď príde čas, aby začal žiť, môžu ho prebudiť.

Po nekonečne dlhom čase dona Giovanniho odvliekli do pekla a opera sa, chvalabohu, skončila. So svojou suitou odišiel z lôže ešte pri potlesku obecenstva.

Kráčal mramorovou chodbou, hľadel rovno pred seba a predstieral, že nevidí ľudí, ktorí sa naňho dychtivo usmievali, milých ľudí, každý si chcel z neho kúsok uchmatnúť, ako tá povedomá stará matróna, tá sa ho dokonca pokúsila zastaviť.

„Vaša výsosť,“ vyhrkla a pri pukerlíku sa takmer dotkla nosom dlážky, „to je úžasné, že vás tu dnes vidíme! Môj drahý manžel, ja i naše tri krásne dcéry by sme boli poctení, keby ste prišli na naše soirée...“

„Lutujem, madam, ďakujem a dobrú noc želim,“ zamrmal drsne a kráčal ďalej. *Bože, ochraňuj ma pred nádejnými svokrami.*

Vtedy sa dopredu pretlačil jeden z tých odporných novinárov. „Vaša výsosť, skutočne ste minulý týždeň vyhrali v stávke päťdesiatitisíc lír a skutočne sa vám pri pretekoch zlomila os na faetone?“

„Odstráň ho z cesty,“ zamrmal svojmu priateľovi z detstva Adrianovi di Tadzio.

Potom sa mu do cesty postavil lord Nevieimaký a dôstojne sa mu uklonil. „Vaša výsosť, slečna Sinclairová dnes bola skvelá! Prepáčte, prosím, mám tu niekoho, kto by sa s vami rád stretol...“

Zavrčal čosi a rýchlo prešiel popri plešivom mužovi, potom sa aj so suitou zastavili až v zákulisí veľkého, elegantného divadla.

Rafe pomaly, so zdvihnutou bradou vstúpil do šatne speváčok a hneď sa cítil lepšie, napätie povolilo. Všade boli skromne oblečené ženy a taký pohľad povznesie náladu aj najotrávenejšieho muža. *Ženy.* Vďaka teplej, sladkej vôni ich tela sa mu dýchalo ľahšie. S chladným úsmevom sa obzeral okolo seba.

„Pozrite! Je tu!“

V šatni osvetlenej sviecami bol prievan a ozýval sa prenikavý ženský krik. Bežali k nemu zo všetkých strán.

„Raaaaafe!“

Obklúčili ho výskajúce dievčatá. Všetky hovorili odrazu, usadili ho na stoličku, tri speváčky si mu sadli do lona, s chichotom ho pohládzali po hrudi, dve ho objali okolo krku a zasypali mu tvár bozkami.

„Ach!“ vzdychol a prvý raz v ten večer sa pousmial, lenivo sa oprel na stoličke, zatvoril oči a s radosťou sa utápal pod jemnou, voňavou, krútiacou sa masou údov, prs, čipkových volánikov a kučier. „Zbožňujem divadlo!“

Počul ich chichot, cítil, ako sa mu prehrabávajú vo vreckách na fraku a veste ani malé deti hľadajúce cukríky. No čo už. Zrejme ich rozmaznáva, keď tu bol naposledy, opitý na mol, hodil im za hrst šperkov.

Na ústach pocítil jemné pery, zľahka ho bozkávali. Po chvíli bozky opätoval a zahnal nudu. Dotýkal sa ich, kde sa mu zachcelo, rad-radom si vychutnával ich bozky, ale zába-va sa začala, až keď prišla Chloe.

Rafe pozoroval anglickú divu, ako k nemu kráča v priliehavom striebornom župane.

Dokonalé telo, žiarivý úsmev! Jeho najnovšia hračka. Teraz už boli milencami štyri mesiace, čo bol Rafov rekord. Nevedel, ako jej povedať, že stráca záujem. Dúfal, že to pochopí aj sama.

Chloe sa durdila, keď videla, ako sa jej kolegyne vrhajú na jej kráľovského ochrancu. Spustila si páperové boa z alabastrových pliec, pretisla sa pomedzi ne a hodila boa Rafovi okolo krku. Pozrel na ňu s nehanebným úsmevom. Chloe naňho vrhla žiarlivý pohľad, ale neodvážila sa mu nič vyčítať.

Len ho zahalila do boa. „Miláčik, vyzeráte avantgardne.“

„Ach, veľmi mu to pristane!“ zvolalo jedno z dievčat a upravilo mu ružové boa na pleci ako šál.

„Jemu všetko pristane,“ vzdychla iná.

Nepřítomne hľadel na tú uličnicu a premýšľal, či bol niekedy taký mladý a ohromený.

„Pozrite sa sem, princ Rafie!“ zvolala dychtivo prsnatá brunetka a zoskočila mu z lona. Opovážливо si nadvihla lem košielky a odhalila ľavú polku pekného, guľatého zadku.

Zdvihol obočie a obdivoval vytetované R. Zľahka prešiel prstom po písmene na jemnej pokožke. „To je naozaj milé, dievčatko. Povedz mi znova, ako sa voláš?“

„Zmiznite, vy radodajky, inak sa porozprávam s riaditeľom divadla a zostanete bez práce!“ vyprskla Chloe a odháňala ich.

Rafe sa uškrnul, ako sa jeho milenka nadurdila, a nepovedal nič, keď dievčatá smutne odchádzali s ovisnutými kučermami. V duchu sa usmial a pozoroval, ako s nimi jeho priatelia flirtujú a vyťahujú náprsné tašky.

„Krásne, krásne kurvičky!“ Pozrel na povýšenú blondínku s nemravným leskom v očiach. „A teraz vy, bosorka.“

Naklonila sa k nemu, chytila oba konce páperového boa a potiahla. „Presne tak,“ zašepkala a spaľovala ho pohľadom, „a vy, môj diablík, idete so mnou. Musím vás potrestať, že ste zaspali pri mojej árii. Nemyslite si, že som to nevidela.“

„Nespal som... ale môžete ma potrestať, ako uznáte za vhodné,“ zamrmlal ticho, vstal a týčil sa nad ňou. Keď sa zasmiala a viedla ho krikľavým páperovým boa, Chloin hladný pohľad mu sľuboval rozkoše. Predstieral, že nevidí jej zbožňujúci výraz, a kývol hlavou svojim spoločníkom. „Stretne-me sa okolo druhej v klube,“ podržal dvere Chloe a tá mu stiahla boa z pliec.

„Ciao,“ povedal Adriano a pohodil čiernymi vlasmi.

„Uži si to,“ zatiahol Niccolo s úškrnom.

Vtom Rafe začul, ako naňho ktosi volá: „Vaša výsosť! Vaša výsosť! Pane!“

Na polceste z dverí sa obrátil a videl posla v kráľovskej livreji. Svaly sa mu napli, potláčal odpor.

Správa od kráľa.

Posol sa náhlil k nemu, Rafe sa len zhlboka nadýchol a pomaly vydýchol. Nepatril medzi mužov, ktorí sa nevedia ovládať. Jeho otec bol výbušný, ale Rafe sa hrdil tým, že vie za každých okolností zachovať rozvahu. S očakávaním zdvihol obočie, posol sa uklonil.

„Ako sa má dnes večer môj otec?“ spýtal sa ticho s podtónom irónie.

Posol sa ospravedlňujúco uklonil. „Jeho veličenstvo vás volá, vaša výsosť.“

Rafe naňho dlho hľadel s úsmevom na tvári, v zelených očiach sa mu zračil hnev. „Odkážte mu, že ho navštívim zajtra okolo obeda. Po raňajkách.“

„Odpustite, vaša výsosť,“ muž sa znova uklonil, „kráľ trvá na tom, aby ste prišli hneď.“

„Je to naliehavé?“

„N-neviem, pane,“ jachtal muž. „Jeho veličenstvo poslalo koč...“

„Mám vlastný koč,“ precedil Rafe cez zuby, uvedomil si, že otec mu poslal parádny kráľovský koč, lebo sa zrejme dopočul, ako sa v opitosti minulú stredu uprostred noci rútil v diekom.

Otec mu bezpochyby chce znova vyčistiť žalúdok ako zvyčajne a vyhodí mu na oči, že sa nespráva ako budúci kráľ, a povinnosti naňho doľahnú, lebo je obyčajný rojko a dvorania ho zožerú zaživa a tak ďalej, a tak ďalej.

Nemal náladu na tie reči. Jeho priatelia, milenka aj očarujúci mladí prívrženci zatiaľ ustarostene sledovali úsečné vetty, akoby čakali, že Rafe každú chvíľu vybuchne.

Videl, že má na výber – ako vždy. Buď urobí scénu a zachráni si hrdosť, alebo – ako zvyčajne – preglgne poníženie, že musí priskočiť, kedykoľvek jeho otec luskne prstami.

Nasadil chladný anjelský úsmev a zamatovým hlasom odvetil: „S radosťou hneď pôjdem za jeho veličenstvom, ale uisťujem vás, že vlastným kočom.“

Posol sa zatváril, akoby išiel odpadnúť od úľavy. „Ako si vaša výsosť želá.“ Odcúval od Rafa a ešte stále sa ukláňal.

Rafe sa obrátil k milenke, zdvihol jej ruku, galantne ju po-bozkal, potlačil pocity hnevu. „Ospravedlňujem sa, moja milá.“

„To nič, miláčik,“ pohladila ho po ramene, potom mu ve-ľavýznamne pozrela do očí. „Pokiaľ vám môžem zajtra dať narodeninový darček.“

„Už sa neviem dočkať, čo to bude,“ zamrmľal so všavedia-cim úsmevom.

Vyšiel von sám a ešte stále krútil hlavou pri pomyslení na otcovu panovačnosť, hoci by ho to už nemalo prekvapovať.

Práve odchádzal ozdobný pozlátený koč, ktorý poňho kráľ urážlivo poslal. Pred divadlom naňho čakal elegantný, nový, nesmierne drahý landau s mahagónovými stenami a so skvelým perovaním, ten koč mu bezplatne poskytol naj-lepší výrobca kočov v meste, kým opraví zlomenú os na jeho faetone.

To veľkorysé gesto bol rozumný ťah, pomyslel si Rafe cy-nicky, lebo teraz sa tento model predával jedna radosť. Zvláštne, ako svet znevažuje jeho divé spôsoby, ale otrocky napodobňuje každý jeho vrtoch, takže je z neho módný ar-biter kráľovstva. Nemohol sa pýšiť nedotknutým svedomím, ale aspoň mal vynikajúci vkus. Pred divadlom boli ešte ľudia odchádzajúci z predstavenia. Zmrzlinári predávali zmrzlinu s rozličnými príchuťami. Keďže veľkú opernú sálu v Belfor-te práve renovovali, smotánka sa uchýlila do tohto menšieho divadla v malebnom pobrežnom mestečku o pár kilometrov ďalej. Kaviarne na pobreží boli vo veľkej móde.

Keď Rafe kráčal ku koču, zhlboka vdýchol slaný vzduch domoviny presýtený vôňou kvetov a pozrel hore na vršok ta-lianskeho ostrova, kde jeho rodina vládla celých sedemsto rokov.

Vo svite mesiaca videl, ako sa pobrežné mesto ťahá do diaľky a terasovito stúpa do kopca. Pouličné lampy roz-

miestnené po nábřeží po jeho pravici vrhali matné svetlo na vysoké palmy povievajúce v nočnom vetríku. Obrátil sa, vánok mu pohádzal čerstvo oholené líca, a hľadel na husté ružové oleandre medzi tmavými skalami susediacimi s plážou.

Pozrel na rad úzkych obchodíkov s namaľovanými vývesnými štítmí. Na horných poschodiach boli balkóniky s tepaným kovovým zábradlím s výhľadom na prístav a skalnatý breh. Okolo všetkých dverí viseli kaskády bieleho jazmínu, jemná vôňa potláčala pach rybieho trhu ďalej v prístave.

Ascencion, zašepkal si v duchu, akoby si vychutnával meno milenky. Ostrov bol ešte krajší ako Capri a bol jeho posvätným dedičstvom. Kvôli Ascencionu bol ochotný vydržať v kletke a prijímať otcovo ponižovanie. Nejakto to prežije, hoci vedel, že zomiera túžbou. Jediné, čo mu pomáhalo potlačiť zúfalstvo, bol prísľub, že jedného dňa bude skutočne vládnuť tejto perle Stredomoria. Zatiaľ sa mu nedarilo splniť si túžbu byť dobrým kráľom.

Všetci si myslia, že to bude pohroma, to dobre vedel. Ale on im ukáže. Jedného dňa.

Vzdychol a nasadol do koča. Kočíš rázne zaplesol dvere. Znudene zaklopkal na panel a jeho neoznačené vozidlo sa pohlo vpred, rýchlo prechádzalo cez prístavné mestečko na Kráľovskú cestu klukatiacu sa kopcom do hlavného mesta Belfort.

Zrazu si spomenul, že zabudol oznámiť kráľovským osobným strážcom, že odchádza. No čo už, domyslia si to a rýchlo ma dobehnú. Aj tak ich nepotrebuje. Keď ho na každom kroku sprevádzalo šesť statných zabijakov v rovnošatách, iba mu to pripomínalo, že kým sa nedostane k moci, bude len rozmaznávaným, oslavovaným väzňom.

V tmavom koči si oprel lakeť o okno, líce si priložil na dlaň. Zamyslene pozoroval krajinu. Jeho kráľovstvo, v mesačnom svite strieborné a indigové, sa ťahalo popri ceste, akoby okolo neho prechádzal jeho život.

Nech parom vezme všetky narodeniny, pomyslel si. Keď sa stane kráľom, zakáže ich.

Kráľovská cesta sa v mesačnom svetle vinula ako modrá stuha. V napätom tichu pozorovali cestu z lesa a rozmýšľali, či sa ich nočná hliadka končí. Pred chvíľou videli prechádzať okolo pozlátený kráľovský koč. Teraz hrkotal po ceste ligo-tavý čierno-mahagónový koč ťahaný štyrmi cválajúcimi hne-dákmi.

„Toto vyzerá sľubne,“ zašepkal Mateo, keď jeho najmladší brat zahúkal z diaľky ako sova, aby ich upozornil.

Maskovaný jazdec prikývol a naznačil ostatným, aby za-ujali svoje miesta.

Kradmo poháňali kone pomedzi stromy a postavili sa na kopec nad cestou. Čakali...

Koč nadskočil na výmoli a zatriasol sa na nových perách. Rafe podráždene zvrátil tvár, nadýchol sa, že vynadá kočišovi, aby jazdil opatrnejšie – nerád by poškodil koč –, ale zrazu začul krik.

Kôň vyplašene zaerdžal, koč spomaľoval. Nocou sa ozval výstrel.

Prižmúrenými očami hľadel do tmy. Okamžite spozornel, kradmo pozrel cez okno. Jeho dobrodružnú dušu zaplavil príval vzrušenia.

Doparoma. Maskovaný jazdec. Na tvári sa mu mihol mi-moriadne diabolský úškrn. Konečne sa stretávame.

Videl, že proti nemu stojí presila, ale podľa toho, čo počul, pri prepadoch slávnych zbojníkov netiekla krv, takže sa ne-vyplašil, iba ho to fascinovalo. Ale jeho bezpečie bolo pre kráľovstvo prioritou. Sklonil sa, otvoril priehradku pod se-dadlom oproti, siahol dnu a vytiahol dve pištoly, vždy ich mal nabité, pripravené. Jednu si strčil pod vestu, druhú odistil a s úsmevom si pomyslel: Veď počkaj, ty bezočivý darebák, čaká ťa prekvapenie.

So záujmom sledoval kariéru toho odvážneho chlapca – v novinách sa príbehy o Maskovanom jazdcovi zjavovali zároveň s článkami o jeho búrliváckych výstreľkoch. Vždy keď ten mladý zbojník okradol niektorého z jeho priateľov, len sa zasmial – hoci im sa to nezdalo zábavné.

Ani strážam jeho otca sa nepodarilo chytiť Maskovaného jazdca a jeho bandu. Bežní ľudia v Ascencione zbožňovali mladého zbojníka, jeho totožnosť zostávala záhadou, a zrejme naozaj okrádal bohatých a dával chudobným.

Rafovi sa zdalo, že ten chlapec má štýl. Ale netešilo by ho, keby sa tento záhadný Robin Hood kdesi vychvaľoval, že olúpil jeho, a posmieval by sa mu. Mal aj bez toho dosť problémov, keď verejnosť neschvaľovala jeho občasné výčiny, musel uznať, že dosť divoké. Jeho ľud netušil, že trochu výtržníctva mu pomáha, aby sa nezbláznil.

Dobre vedel, že jeho šesť kráľovských strážcov nebude ďaleko, a na perách sa mu mihol úškrn. Zdvihol pištoľ, chytil kľučku na dverách a pripravil sa na protiútok.

Medzičasom Maskovaný jazdec kričal na kočiša: „Stoj! Stoj!“

Sediac na valachovi – jeho skutočnú farbu zastreli sadze, zašpinili mu nimi srst' – Maskovaný jazdec poháňal koňa zároveň záprahu a načiahol sa rukou v čiernej rukavici za opratami. Kočís šermoval pištoľou, ale Maskovaný jazdec si ho nevšímal – takí chlapi nikdy nepoužijú zbraň. Ledva mu preblesla hlavou táto myšlienka, dvere uhánajúceho koča sa otvorili a znútra sa vyklonila statná mužská postava, vystrelila z pištole do vzduchu.

„Stojte!“ zaburácal hlas.

Maskovaný jazdec si nič nerobil z varovného výstrelu, sklonil sa k šiji svojho koňa a znova sa neisto pokúsil uchmatnúť opraty...

Vzduchom zadunel výstrel a zablysko sa oranžové svetlo. Maskovaný jazdec vykrikol a hodilo ho na šiju koňa.

„Dan!“ zvolal zdesene Mateo.

Valach sa s erdžaním otočil od záprahu koča, a keď zacítil krv na svojej zasadzenej srsti, vzpínal sa.

„Vráťte sa! Vráťte sa!“ kričal Alvi na ostatných.

„Neopovážte sa vrátiť! Nedbajte na mňa! Vezmite koristi!“ skríkol Maskovaný jazdec chlapčenským hlasom a usiloval sa ovládnuť koňa.

Vtedy valach vyrazil.

„Stoj! Ty hnusná mitrha!“ Z úst urodzenej Daniely Chiara-monteovej vychádzali nadávky, aké sa veru nenaučila v kláštornej škole, kôň zatiaľ uháňal chrastím.

Plece aj rameno ju pálili, akoby horeli. *Postrelil ma!* pomyslela si prekvapene. Nemohla tomu uveriť. Pri jej dobrodružstvách na ňu nikto nikdy nestrieľal.

Cítila, ako jej po pravom ramene tečie krv, a vyplašený kôň len uháňal zalesneným brehom. S búšiacim srdcom ovládla koňa, krútila sa s ním do kruhu.

Keď konečne zastal, aby sa nadýchol, potlačila zlostné nutkanie potrestať zviera, že sa splašilo, a úzkostlivo pozrela na zranené pravé rameno. Krvácalo a pekelné ju bolelo. Pri tom hroznom pohľade na krvácajúcu ranu sa jej zakrútila hlava, ale keď si ju prstami opatrne prehmatala, usúdila, že je to len povrchové škrabnutie.

„Ten naničhodník ma postrelil,“ dychčala ohromene. Znova pozrela na cestu a videla, že bratia Gabbianovci – jej chlapi – koč zastavili, zhasli lampáš a pracovali pri mesačnom svetle.

Kočič sedel na zemi na zadku, Alvi ho držal špičkou meča. Opovržlivo zagánila na bľabotajúceho kočiča prosiaceho o milosť. Čo si ten muž myslí, že sú obyčajní hrdlorezi? Každý vedel, že Maskovaný jazdec a jeho spoločníci nikdy nikoho nezabili. Možno občas nechali nejakého fičúra v trápnom rozporení, nahého a priviazaného o strom, ale krv pri tom nikdy netiekla.

Bude lepšie ísť tam, prv než zmeníme prístup, pomyslela si, keď videla Matea a Rocca na koňoch, ako držia vysokého

štíhleho cestujúceho pod hrozbou meča pri otvorených dvierkach na koči. Aj na diaľku videla, že ich zajatec by sa vedel obrániť.

Našťastie jej chlapi ho odzbrojili, ako si všimla. Ruky držal hore a jeho dve pištole ležali na prašnej ceste. Jej chlapi by nezaútočili na neozbrojeného muža. Ale Mateo bol horúca hlava, vedel sa pobiť pri každej urážke, zatiaľ čo obor Rocco nepoznal vlastnú silu. Obaja ju chránili ako vlastnú sestru. Len aby sa nikomu nič nestalo!

Prešla si predlaktím po čele, napravila si čiernu masku na tvári a vlasoch, aby sa uistila, že jej totožnosť je stále utajená, aj keď sa koň splašil. Keď sa upokojila, zamierila s koňom na cestu, zvedavá, akého mestského páva ulovila tentoraz a čo jej to vynesie.

Dúfala, že dosť, aby mala na zaplatenie novej dane za svoj majetok a nakŕmenie ľuďí napriek suchu.

Keď viedla koňa k napätej trojici mužov, tasila svoj ľahký rapier. Mateo a Rocco sa rozostúpili, aby ju pustili medzi seba.

„Nič sa ti nestalo?“ zamrmľal Mateo, jej najstarší priateľ z detstva.

Na chvíľu sa jej zmocnil úžas pri pohľade na vysokého, mocne stavaného zajatca a donútila sa dať najavo smelosť, hoci srdce jej divo búšilo. „Ja som len... dandy.“ Popchla koňa bližšie. Zastala a špičkou rapiera grációzne prešla popod hranatú zaťatú sánku zajatca. „Tak koho to tu máme?“ zamrmľala a donútila ho zdvihnúť bradu.

Bola tma a striebřité svetlo mesiaca dopadalo na zlaté pramene dlhých vlasov, stiahnutých zo širokého čela dozadu. Mal panovačný nos a tvrdé, nahnevané ústa. Hlavu držal vysoko, ligotavé prižmúrené oči upieral na ňu. V tej tme nevidela ich farbu.

„Postrelil si ma,“ vyčítala mu a naklonila sa zo sedla k nemu. Nemôže dopustiť, aby na nej videl strach. „Máš šťastie, že guľka mi len škrabla rameno.“

„Keby som ťa chcel zabiť, aj by som to urobil,“ odvetil ti-
chým, vražedným šeptom, jeho hlas bol ako hodváb na jej
pokožke.

„Ha! To určite! Si mizerný strelec,“ podpichla ho. „Vôbec
to nebolí.“

„A ty si mizerný klamár, chalanisko.“

Dani sa vystrela v sedle, premeriavala si ho. Musela uznať,
že je zdatný protivník. Kým blúdila pohľadom po jeho tele
bojovníka, ženský obdiv sa miešal s varovaním. Jej zajatec
meral vyše meter osemdesiat a zdalo sa, že je samý sval, tak
prečo sa nebráni? Pravda, zbrane nemal na dosah, ale oči mu
prezrádzali, že skrýva v rukáve tromf.

Premýšľala, ktorý zo záhaľčivých pôžitkárskech spoloční-
kov búrliváka princa Rafa stojí pred ňou. Určite by si pamä-
tala, keby ho videla predtým. Rozum jej našepkával, aby
okamžite trielila preč, ale potrebovala peniaze a, pravdupo-
vediac, bola priveľmi fascinovaná, aby predčasne ukončila lú-
pežný prepád, keď sa vyvíjal tak dobre.

Mateo vystriedal svojho brata a ujal sa úlohy držať kočša
špičkou meča. Zajatec pohľadom tvrdým a žiarivým ako dia-
mant sledoval Alviho, keď šľachovitý mladík skočil do koča
s prázdnyim vrecom. Kým zajatec pozoroval Alviho, Dani ho
skúmala so zmesou príťažlivosti a opovrhnutia.

Ach, nenávidela takýchto chlapov, povýšených, nedbanli-
vo elegantných v spoločenskom oblečení. Ku krémovým no-
havičiam a k ligotavým čiernym topánkam si obliekol bez-
chybne ušitý tmavozelený frak, ktorý pravdepodobne stál
viac, než predstavovali jej dane za posledných šesť mesia-
cov. Pozrela mu na ruky s dokonalou manikúrou, spustil ich
po bokoch, akoby si povedal, že mu nič nehrozí.

„Prsteň!“ prikázala mu. „Daj mi ho.“

Veľkú ruku zaťal po boku do päste. „Nie,“ zavrčal.

„Prečo nie? Je to tvoj snubný prsteň?“ spýtala sa sarkasticky.
Keď videla, ako na ňu v tme prižmúril oči, prebleslo jej hlavou,
že keby mal šancu, najradšej by jej vytrhol srdce z tela.

„Ešte oľutuješ svoju trúfalosť, chlapče,“ vyhlásil panovačne tichým, hlbokým, nebezpečným hlasom. „Nevieš, s kým máš do činenia.“

Ach, neberie to poníženie dobre. Dani sa pod maskou usmiala na jeho hneve a zľahka mu priložila rapier na líce. „Mlč, ty fičúr.“

„Mladosť ťa nezachráni pred šibenicou.“

„Najprv by ma museli chytiť.“

„Len sa nevyťahuj. Otec by ti mal zmastiť zadok.“

„Môj otec už nežije.“

„Tak ti ho jedného dňa zmastím ja. Sľubujem.“

Opatrne mu prešla rapierom popod bradu a donútila ho zdvihnúť hrdú hlavu vyššie, alebo pocítiť ostrosť špica. Milosťpán zaľal krásnu sánku. „Tuším nechápeš svoje postavenie,“ zatiahla sladko.

Uprel jej pohľad do očí a mrazivo sa usmial. „Dám ťa rozštrtiť,“ odvetil príjemným tónom.

Dani pod maskou proti vlastnej vôli zbledla. Pokúša sa ju zastrašiť! „Chcem tvoj ligotavý prsteň, mladý muž. Daj mi ho!“

„To by si ma musel zabiť, chalanisko,“ zajatcovi sa v úsmeve vzdorne zablykli biele zuby.

Je šialený? Stál tam v modrom svetle mesiaca a jeho čierny tieň pôsobil mohutne, ale nezdvihol ani prst, aby ich zastavil. Možno nevie bojovať, hovorila si znepokojene. Títo bohatí pajáci si nikdy nešpinia ruky. Ale keď prebehla pohľadom po štíhlom, mocne stavanom tele, v duchu sa vysmiala tej myšlienke.

Niečo tu nebolo v poriadku.

„Stratil si odvahu, čo, chlapče?“ podpichol ju ticho.

„Mlč!“ odbila ho a mala neprijemný pocit, že stráca kontrolu nad situáciou a nad tým otravným zajatcom. Absurdné! Chlapi, ktorí robia pózy, ju nikdy nezastrašovali.

Rocco, jej skrotený obor, na ňu ustarostene pozrel.

„Nalož kone,“ prikázala mu podráždene a zamračila sa pod maskou. Jej zajatec očividne odhalil, že blafuje, a vycítil,